

Peter jäi nüüd issa jure koio, ja olli sureks abbiks. Keik lüks hästi weski sees korda, ja rahwas olli wägga rahhul möldri töga. Temma satis head kaup ja näppimissest ei olnud ühtegi katsda. Weski rahwas ellas issekeskis sõbrusses, ussinesses ja jummalakartlikko mele sees. Waidlemisest, riust, wandumisest ja mölalamisest ei olnud ühtegi nähha egga kuulda. Nenda kui issa ja emma rõõmsad ja õnsad ollid omma falli poia Peetri pärrast, nenda räkisid weski orjad issekeskis auustamisega temmast ja ütlesid: Noor mees on ehk weel lahkema melega innimenne kui wanna papp issegi.

Üks aasta olli nenda rahho sees möda lainud. Petri kahhekümne kahhe aastase sündimisse päwal istuud toas issa ja emma teine teise kõrwas; se olli ühhel pühhapäwa õhtul Peter olli lainud ennast jallutama. Siis ütles mölder: Ma ei tea mitte, mis se on, armas naene! Sest aiast sadik, mil ollen hakkanud, kuekümnet káima, on

se mul hopis raskem luggu, suremat tööd kátte wotta. Mis arwad, efs olleks parras aeg, ennast ammetist labti lüa, ning puhkamisse põlwese ennast anda? Ühhe priiske ausa minnia káed passiksid meile mollemattele kui wägga meie wannodusses. Emma waius peaga, mötles Ewa peale ja õhkas sepárrast, et ei teádnud nüüd mõnned head aastad jo temmast ühtegit. Ta kartis pealegi, et waene laps ei olle mitte mehhe mele pärrast. Taat hakkas jälle: „Mi üsna wannad meie ei olle ommeti weel mitte, et ei saaks lota, poia lapsi nähha.“ Kállab nenda on, ütles eit, ja silmad hülgasid rõmust te mötte pärrast. „Siis olleme“, ütles wannamees, „peaasja pärrast issekeskis ühhes nous; kas agga ka teise asja pärrast, sedda saab peagi nähha. Minno arwates peaks poeg ka se peale möttema, et norik nattukest kasaannet maia sisse tooks.“ — Kas se on siis hädaste tarwis? küsis naene. Minna arwan, üllemat asja ollwad, et minnia priisk tö-